

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 13.778 van 7 juli 2008
in de zaak X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitoverlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 14 april 2006 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MEULEMANS en van advocaat L. BRACKE die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

Uit de door de verwerende partij neergelegde nota blijken de volgende feiten:

1.1. Op 19 april 2005 diende verzoekster een verblijfsaanvraag in op grond van artikel 10, eerste lid, 4° (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) .

1.2. Op 14 april 2006 trof de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14). Deze beslissing werd dezelfde dag betekend.

1.3. Op 20 april 2006 diende verzoekster bij de minister een verzoek tot herziening in tegen de in punt 1.2. vermelde beslissing.

1.4. Nadat verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 februari 2008 ingelicht werden over de gevolgen voor de verzoeken tot herziening door de recente wetwijzigingen, diende verzoekster op 22 maart 2008 onderhavig beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de in punt 1.2 vermelde beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/72, juncto artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) bepaalt als volgt: "De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen."

2.2. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat op 28 maart 2008 een afschrift van het verzoekschrift werd toegestuurd aan de verwerende partij. De verwerende partij stuurt het administratief dossier toe op 15 april 2008, wat niet binnen de vastgestelde termijn is.

2.3. Artikel 39/59, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "*Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.*"

2.4. Het bepaalde in artikel 39/59, § 1, van de vreemdelingenwet belemmert in casu niet de behandeling van onderhavig beroep. De door de verzoekende partij in haar verzoekschrift weergegeven feiten stemmen overeen met het gestelde in punt 1. Uiteraard is voor de behandeling van onderhavig beroep de bestreden beslissing in het geding, maar deze werd door de verzoekende partij zelf neergelegd. De bestreden beslissing verwijst naar een verslag van gezamenlijke vestiging van 10 april 2006. Zoals hierna zal blijken dient voor de behandeling van onderhavig beroep voornamelijk nagegaan te worden of het kwestieuze verslag zich bevindt in het administratief dossier en in subsidiaire orde, wat de inhoud ervan is. De laattijdige neerlegging van het administratief dossier kan de Raad niet verhinderen na te gaan of het verslag in kwestie zie hierin bevindt en wat het verslag bepaalt .

3. Over de gegrondheid van het beroep.

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)Voldoet niet aan de voorwaarden vervat in artikel 10 alinea 1, lid 4 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984 en 6 augustus 1993;

Uit het samenwoningverslag d.d. 10/04/2006 van de politie van Mechelen blijkt dat betrokkene niet samenwoont met haar echtgenoot. Bijgevolg wordt het verblijf geweigerd(...)"

3.2 In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de schending van "de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in

combinatie met de beginselen van behoorlijk bestuur, de rechten van verdediging en artikel 8 van het E.V.R.M.”

3.3. Verzoekster betoogt als volgt:

“Aangezien de materiële motiveringsplicht in bestuurszaken in die zin wordt geschonden doordat het samenwoningverslag van 10 april 2006 nooit werd betekend aan verzoekster zodat zij geen kennis heeft van de inhoud !!! Dat enkel in de bestreden beslissing enkel staat: "Uit het samenwoningverslag dd 10/04/2006 van de Politie van Mechelen blijkt dat betrokkene niet samenwoont met haar echtgenoot. Bijgevolg wordt het verblijf geweigerd" Dat nochtans dit verslag het enige onderliggend stuk is volgens de verblijfsweigerings en het bevel om het grondgebied te verlaten om verzoekster het land uit te wijzen. Dat m.a.w. verzoekster zich niet kan verdedigen hetgeen absoluut nuttig zou zijn daar de dag waarop de controles plaatsvonden zij Nederlandse les volgde en zij op die wijze via Open School te Mechelen zou kunnen bewijzen waarom zij niet werd aangetroffen in de gezinswoning. Dat meerdere pogingen werden ondernomen zowel om het verslag te bekomen als de data van de controles doch zulks wordt geweigerd door de Politie. Dat gezien DVZ zich hoofdzakelijk en uitsluitend beroept op dit verslag om haar negatieve beslissing te nemen duidelijk de rechten van verdediging, de beginselen van behoorlijk bestuur en de materiële motiveringplicht in bestuurszaken wel degelijk worden geschonden, nu het voor verzoekster onmogelijk is om na te gaan of de beslissing in redelijkheid werd genomen en conform de beginselen van behoorlijk bestuur, (alsook of dat een zelfde bestuur met kennisname van dit verslag ook zou komen tot de thans door DVZ genomen beslissing). Dat DVZ weliswaar opnieuw zal voorhouden dat in bestuurszaken artikel 6 EVRM niet van toepassing is maar wel zijn de beginselen van behoorlijk bestuur en de materiële motiveringplicht van toepassing. Dat in die zin dan ook terecht een wijziging is gekomen in de houding bij DVZ doordat zij (in het kader van de aanvragen 9.3 (thans is de wetgeving gewijzigd - nu artikel 9ter) steeds verplicht wordt om de medische verslagen mee te betekenen samen met de beslissing 9.3 zodat de verzoekende partij kan nagaan waarom zijn aanvraag machtiging verblijf om medische redenen werd afgewezen; Dat zelfs uitdrukkelijk aan de aanvrager van de procedure 9ter wordt gevraagd dit medisch advies mee af te tekenen "voor kennisname". Aangezien verzoekster dus niet beschikt over gelijke wapens en na 4 jaar zich totaal niet meer kan herinneren op welke dag de woonstcontroles zijn gebeurd zodat zonder kennisname van het "samenwoning-verslag" verzoekster zich niet kan verdedigen en niet over gelijke wapens beschikt conform het EVRM. Dat zulke houding onbetwistbaar een schending uitmaakt van de beginselen van behoorlijk bestuur en de materiële motiveringplicht daar DVZ verplicht is de aanvrager toe te laten na te gaan waarom een negatieve beslissing werd genomen. Dat een burger verplichten 24/24 thuis te blijven en dit gedurende een gemiddelde van 2 a 3 maand na de aanvraag vestiging voor politiecontroles waarbij inderdaad niet wordt toegelaten te; bewijzen waarom men de woonst verliet (om te werken, om naar de lessen te gaan, om een familiebezoek uit te voeren) onbetwistbaar gelijkstaat met een vrijheidsberoving. Dat derhalve manifest de beslissing dient vernietigd te worden, minstens dient verzoekster voor zover zulks nog kan na al die jaren, toegelaten te worden het bewijs te leveren dat zij op de dag dat de woonstcontrole plaatsvond rechtvaardige redenen had om op dat ogenblik niet thuis te verblijven. Dat zulk bewijs enkel kan geleverd worden indien zij een kopij van het kwestieuze en totaal naar inhoud onbekende samenwoningverslag bekomt en vervolgens minstens één maand de tijd om de nodige bewijsstukken te verzamelen die haar gelijk bewijzen. Dat hoe dan ook de burens duidelijk stellen dat zij regelmatig het koppel samen zien; Zie verklaringen (stuk 3). Aangezien bovendien het louter feit dat een koppel niet samenwoont geen motief vormt om te stellen dat er geen sprake is van een effectieve en duurzame relatie; Zie Arrest van de RvSt dd 24 april 1995 Dat inderdaad in de bestreden beslissing trouwens niet wordt voorgehouden dat er geen sprake is van een duurzame relatie enkel dat uit een document (samenwoningverslag zou blijken dat ze niet samenwonen). Aangezien concludente zich niet van de indruk kan ontdoen dat zij moet bewijzen dat haar huwelijk oprecht is terwijl het de taak is van DVZ (of het parket) dat er sprake is van een schijnhuwelijk; Dat immers bewijzen met een decisief karakter absoluut noodzakelijk zijn om te spreken van een schijnhuwelijk zodat vermoedens die worden tegengesproken niet volstaan : Zie Rb. Brussel, 11 december 1990, J.T., 1991, 412 Dat ingevolge de wetwijziging van 4 mei 1999 die in werking trad op 1 januari 2000 trouwens enkel sprake is van een schijnhuwelijk wanneer het huwelijk uitsluitend is aangegaan om een verblijfsvoordeel te bekomen. Zie Parlementaire voorbereiding en Pari. St. Kamer 1998 - 99, nr. 1991/3 Zie Artikel 1 van de Europese Resolutie van 4 december 1997 betreffende maatregelen ter bestrijding van schijnhuwelijken, PB. C 382 van 16 december 1997 Dat immers zich tevens de vraag stelt op welke wijze verzoekster de openbare orde zou schenden waarbij zij wordt gevraagd om haar echtgenoot en het Rijk te verlaten terwijl noch hét

parket, noch de rechtbank, noch Dienst Vreemdelingen Zaken in welke beslissing ook laat voelen dat inzake sprake zou zijn van een schijnhuwelijk (artikel 8 mag enkel geschonden worden wanneer de Openbare Orde in het gedrang komt). Aangezien ook inzake het arrest Chorfi door het Hof van Straatsburg werd beslist dat artikel 8 van het E.V.R.M. het gezinsleven op zich beschermd, of de gezinsleden nu samenwonen of niet;

Zie Hof Mensenrechten, arrest Chorfi/België van 7 augustus 1996, T. V.R. 1997, nr. 3, 230 - 243, Liga 1996, afl.5-8, 26 Zie Hof Mensenrechten, arrest Berrehab/Nederland van 21 juni 1988, Publ. Cour eur. D. H., Serie A, vol. 138 § 21”.

3.4. De wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

3.5. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar betoog voornamelijk valt over het feit dat zij het bewuste samenwoningverslag van 10 april 2006 niet heeft gekregen en dienaangande stelt dat *“de rechten van verdediging, de beginselen van behoorlijk bestuur en de materiële motiveringplicht in bestuurszaken wel degelijk worden geschonden, nu het voor verzoekster onmogelijk is om na te gaan of de beslissing in redelijkheid werd genomen en conform de beginselen van behoorlijk bestuur”* . Verzoeksters beweringen in haar verzoekschrift dat zij meerdere pogingen ondernomen heeft om het samenwoningverslag te bekomen van de politie of van de stad Mechelen dienen, gelet op het gestelde in punt 2.3. dan wel als bewezen geacht te worden , doch verzoekster geeft zelf aan dat ze geen poging ondernomen heeft om bij de gemachtigde van de Minister, de Dienst Vreemdelingenzaken, het administratief dossier in te kijken. Verzoekster, die sedert het verzoek tot herziening bijgestaan wordt door dezelfde raadsman, kan niet voorhouden onwetend te zijn dat op basis van de door haar ingeroepen wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het dossier kan ingekeken worden bij de gemachtigde van de Minister. Het kwestieuze verslag bevindt zich in het administratief dossier. Te dezen dient opgemerkt te worden dat verzoekster tevens een aanvraag kon indienen om het administratief dossier in te kijken vooraleer een verzoekschrift bij de Raad in te dienen, zodat zij met kennis van zaken haar verweer kon formuleren. Voorts blijkt uit het betrokken samenwoningverslag, dat zich bevindt in het administratief dossier, dat uit verschillende uitgevoerde controles blijkt dat verzoekster niet aanwezig was op het opgegeven adres. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster niet onwetend lijkt te zijn over de inhoud van het samenwoningverslag. Onder het kopje “feiten” stelt verzoekster namelijk: *“Tijdens twee woonstcontroles door de wijkagent werd verzoekster niet aangetroffen omdat zij toen aanwezig was in de Nederlandse les” en “de data van de controles zijn onbekend gezien zulk niet wordt meegedeeld door de Politie noch door Dienst Vreemdelingenzaken Mechelen”*. Onder het kopje “middelen” stelt verzoekster *“(…) Dat meerdere pogingen werden ondernomen zowel om het verslag te bekomen als de data van de controles doch zulk wordt geweigerd door de Politie. (…) Aangezien verzoekster dus niet beschikt over gelijke wapens en na 4 jaar zich totaal niet meer kan herinneren op welke dag de woonstcontroles zijn gebeurd zodat zonder kennisname van het "samenwoning-verslag" verzoekster zich niet kan verdedigen en niet over gelijke wapens beschikt conform het EVRM.”* Verzoekster stelt dat haar minstens dient toegelaten te worden het bewijs te leveren dat zij op de dag van de woonstcontroles rechtvaardige redenen had op om op dat ogenblik niet thuis te verblijven. Te dezen dient de Raad op te merken dat het de Raad niet toekomt om verzoekster toe te laten bovenvermeld bewijs te leveren zodat verzoekster beschikt over “gelijke wapens” . Het komt verzoekster zelf toe om het dossier in te kijken ten einde haar verweer voor te bereiden. De verwijzing van verzoekster naar de procedure inzake artikel 9 ter van de vreemdelingenwet, waar een beslissing gepaard zou gaan met de betekening van het medisch advies, is niet relevant aangezien het te dezen de procedure inzake artikel 10 van de vreemdelingenwet betreft. Ter terechtzitting legt verzoekster een arrest neer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, geveld in een andere zaak. Te dezen dient opgemerkt te worden dat dit arrest geen precedentwaarde heeft en dat de Raad een arrest velt rekening houdend met de omstandigheden eigen aan de zaak en de aangevoerde middelen.

3.6. De Raad dient voorts samen met de verwerende partij vast te stellen dat de rechtspraak waarnaar verzoekster verwijst geen betrekking heeft op een procedure in het kader van artikel 10 van de vreemdelingenwet. Artikel 10, eerste lid, 4° (oud), van de vreemdelingenwet vereist wel degelijk dat de echtgenoten samenleven. Verder stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen gewag maakt van een schijnhuwelijk of van de schending van de openbare orde zodat de opmerkingen van verzoekster dienaangaande niet dienstig zijn. Het komt verder de Raad niet toe om aan de hand van post-factum stukken, gevoegd bij het verzoekschrift, het oordeel van de gemachtigde van de Minister te gaan evalueren. Ten slotte kan verzoeksters oprisping dat zij verplicht wordt 24 u/24 u thuis te blijven tijdens de politiecontroles, wat volgens verzoekster onbetwistbaar gelijkstaat met vrijheidsberoving geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

3.7. Met haar simpele verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zonder aan te tonen dat zij zich bevindt in een gelijkaardige situatie als de situatie van de vreemdelingen waarop de aangehaalde rechtspraak betrekking heeft, toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.) schendt. Alleszins dient opgemerkt te worden dat artikel 8 E.V.R.M. en de wijze waarop dit ingevuld wordt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens er niet toe kan leiden dat een vreemdeling die niet voldoet aan de aan gezinshereniging gestelde voorwaarden van artikel 10, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, op basis van voormelde bepaling van de vreemdelingenwet dient toegelaten te worden tot gezinshereniging.

3.8. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van “de beginselen van behoorlijk bestuur”, aangezien niet nader gepreciseerd wordt welke beginselen van behoorlijk bestuur er in het geding zijn. In die mate is de exceptie van onontvankelijkheid van het middel, opgeworpen door de verwerende partij gegrond.

Voor het overige is het enig middel ongegrond.

3.9. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven tweeduizend en acht door:

mevr. M. EKKA, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. F. TAMBORIJN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. TAMBORIJN.

M. EKKA.